

Sygn. akt I ACa 386/15

I ACz 499/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący : SSA Wiesława Kuberska (spr .)

Sędziowie : SA Bożena Wiklak

SA Krystyna Golinowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2015 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w B.**

przeciwko **B. P.**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 30 grudnia 2014 r. sygn. akt I C 1748/13

oraz zażalenia strony powodowej na postanowienie zawarte w punkcie 2 tego wyroku

1. o ddala apelację;

2. z zażalenia strony powodowej zmienia punkt 2 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zasądza od B. P. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1.000 (jeden tysiąc) zł z tytułu częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. zasądza od B. P. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1.000 (jeden tysiąc) zł z tytułu częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ;

4. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w P. na rzecz adwokata K. R. kwotę 3.321 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 386/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy

w P., w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w B., zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, przeciwko B. P. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, uznał za bezskuteczną w stosunku do powoda umowę o podział majątku wspólnego zawartą między pozwaną a A. P. w dniu 11 grudnia 2012 r. w formie aktu notarialnego (Rep. A nr 539/2012) przed Notariuszem A. U. w Kancelarii

Notarialnej w B., obejmującą prawo własności stanowiącego odrębną nieruchomość lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...), położonego przy ulicy (...) w B., o powierzchni ogólnej użytkowej 70,18 m² wraz z udziałem we współwłasności części budynku i urządzeń, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz udziałem

w użytkowaniu wieczystym działki nr (...) o powierzchni 0,2885 ha, położonej

w B. przy ul. (...), stanowiącej własność gminy B. w wysokości po 7018/333493 częściach, mającej urządzoną w Wydziale

Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Bełchatowie księgę wieczystą

nr (...) i zezwolił powodowi na prowadzenie egzekucji z wyżej opisanej nieruchomości, stanowiącej na podstawie wyżej określonej umowy wyłączną własność pozwanej, celem zaspokojenia wierzytelności przysługującej powodowi względem A. P., wynikających z wydanych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. tytułów wykonawczych: (...)

z dnia 12 listopada 2012 r., SM (...) z dnia 30 listopada 2012 r., SM (...) z dnia 30 listopada 2012 r., SM (...) z dnia 30 listopada 2012 r., SM (...) z dnia 30 listopada 2012 r., SM (...) z dnia

30 listopada 2012 r., SM 6/382/13 z dnia 21 lutego 2013 r., SM (...)

z dnia 16 maja 2013 r., SM (...) z dnia 10 czerwca 2013 r., SM (...) z dnia 10 czerwca 2013 r. w kwocie nominalnej wynoszącej na

dzień 12 września 2013 r. 190.193 zł w zakresie należności głównej wraz

z odsetkami za opóźnienie ustalonymi dla zobowiązań podatkowych od dnia ich wymagalności do dnia zapłaty oraz kosztami egzekucyjnymi (pkt 1), nie obciążył pozwanej kosztami procesu (pkt 2) oraz przyznał na rzecz Indywidualnej Kancelarii Adwokackiej adwokat K. R. w P., tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, kwotę

4.428 zł brutto, którą nakazał wypłacić ze środków Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim (pkt 3)

(wyrok – k. 291 – 291 verte).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie ustaleń, które

Sąd Apelacyjny w całości podzielił i przyjął za własne. Z ustaleń tych wynikało, że B. P. i A. P. zawarli związek małżeński w dniu 12 kwietnia 1986 r. Wyrokiem rozwodowym z dnia 27 marca 2014 r. (sygn. akt I C 70/14) Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim rozwiązał ich związek małżeński przez rozwód bez orzekania o winie.

Orzeczenie uprawomocniło się w dniu

18 kwietnia 2014 r.

A. P. od 2006 r. prowadził działalności gospodarczą - zakład remontowo – budowlany. Pozwana nie pracowała zawodowo w czasie trwania związku stron. Z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej powstało wiele zadłużeń w Urzędzie Skarbowym w B. i w bankach.

Stosunki małżeńskie B. P. i A. P. zaczęły się pogarszać od 2007 r. Powódka powzięła informację o tym, że mąż ją zdradza. Do 2010 r. małżonkowie wspólnie się rozliczali. W 2012 r. powódka zaczęła podejrzewać, że mąż ma problemy finansowe. W sierpniu 2013 r. A. P. wyprowadził się z domu.

W związku z nieuregulowaniem zobowiązań wynikających z osiągniętego dochodu w latach podatkowych 2010, 2011 i 2012, A. P. posiada zaległości podatkowe, których łączna kwota w zakresie należności głównej na dzień 12 września 2013 r. wynosi 220.601,60 zł wraz z odsetkami za zwłokę, kosztami egzekucyjnymi i kosztami upomnień.

Należności objęte tytułem wykonawczym SM (...) z dnia

18 sierpnia 2011 r. w wysokości 30.408,61 zł zabezpieczone zostały hipotecznie przed zawarciem umowy wyłączającej wspólność majątkową małżeńską oraz dokonującej podziału majątku.

W związku z nie wywiązaniem się A. P. z obowiązku zapłaty zadeklarowanych zobowiązań podatkowych zostały wystawione tytuły wykonawcze. Egzekucja administracyjna została wszczęta zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W dniu 13 września 2011 r. organ egzekucyjny dokonał zajęcia prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunku bankowego w (...) Bank (...) S.A. w S. na podstawie zawiadomienia nr EA/721/642/4859/11/ZI z dnia 7 września 2011 r.

Korespondencja skierowana do obowiązanego została odebrana w dniu 13 września 2011 r. W odpowiedzi na zawiadomienie, Bank poinformował, że na rachunku bankowym A. P. wystąpił zbieg egzekucji administracyjnej z sądową.

Zawiadomieniem z dnia 30 grudnia 2011 r. nr (...) dokonano w dniu 5 stycznia 2012 r. zajęcia prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność pieniężną z tytułu wykonywanych prac montażowo - remontowych w (...) S.A. z siedzibą w B.. Korespondencja skierowana do zobowiązanego została odebrana przez pozwaną w dniu 5 stycznia 2012 r. W odpowiedzi na zawiadomienie uzyskano informację, że A. P. nie posiada żadnych wierzytelności z tytułu wykonywanych prac na rzecz (...) S.A.

Zawiadomieniem z dnia 4 września 2012 r. nr EA/721-991- (...) -ZI dokonano w dniu 10 września 2012 r. zajęcia prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunku bankowego w (...) Bank (...) S.A. w K.. Zawiadomienie o zajęciu prawa majątkowego potwierdziła pozwana w dniu 10 września 2012 r. Bank poinformował, że brak środków pieniężnych stanowi przeszkodę w realizacji zajęcia egzekucyjnego, a na rachunku wystąpił zbieg egzekucji sądowej i administracyjnej.

W oparciu o tytuł wykonawczy nr SM (...) (sprawa (...)) dokonano zajęcia prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunku bankowego w (...) Bank (...) S.A. w S. (zawiadomienie nr EA/721-1277-12194/12-Z1 z dnia 20 listopada 2012 r.). Zawiadomienie o zajęciu Bank odebrał w dniu 27 listopada 2012 r., korespondencja skierowana do zobowiązanego została odebrana w dniu 26 listopada 2012 r. przez pozwaną. Bank poinformował, że na rachunku bankowym A. P. wystąpił zbieg egzekucji administracyjnej z sądową.

Zawiadomieniem nr EA/721-1278/12193/12-ZI z dnia 20 listopada 2012 r. organ egzekucyjny dokonał zajęcia prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunku bankowego w (...) Bank (...) S.A. w K.. W dniu 27 listopada 2012 r. dłużnik zajętej wierzytelności potwierdził odbiór zawiadomienia o zajęciu prawa majątkowego. Korespondencja skierowana do zobowiązanego została odebrana w dniu 26 listopada 2012 r. przez pozwaną. Bank poinformował, że brak środków pieniężnych stanowi przeszkodę w realizacji zajęcia egzekucyjnego, a na rachunku wystąpił zbieg egzekucji sądowej z administracyjną.

Organ egzekucyjny przesłał do Banku (...) S.A. z siedzibą w W., jak również do zobowiązanego zawiadomienie nr EA/721-148- 71J/I3-Z1 z dnia 29 stycznia 2013 r. o zajęciu prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunku bankowego wraz z odpisami tytułów wykonawczych. Zawiadomienie o zajęciu Bank odebrał w dniu 4 lutego 2013 r., korespondencja skierowana do obowiązanego została odebrana w dniu 1 lutego 2012 r. przez pozwaną. Z pisma banku wynika, że nie prowadzi rachunku bankowego dla dłużnika A. P..

A. P. jest współwłaścicielem nieruchomości - lokalu mieszkalnego położonego w B. przy ul. (...). W związku

z powyższym, celem zabezpieczenia należności Skarbu Państwa, organ egzekucyjny wnioskiem z dnia 17 grudnia 2012 r. wniósł o wpis hipoteki przymusowej na w/w nieruchomości. Sąd Rejonowy w Bełchatowie postanowieniem z dnia 14 stycznia 2013 r. (sygn. akt Dz. KW 8625/12) oddalił wniosek Naczelnika Urzędu Skarbowego z uwagi na fakt, że nastąpiła zmiana

w prawie własności nieruchomości. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że załączone tytuły wykonawcze umożliwiały wpis hipoteki jedynie na majątku dłużnika oraz majątku objętym wspólnością ustawową dłużnika i jego żony B. P..

Z chwilą ustanowienia rozdzielnosci majątkowej i podziału majątku wspólnego, nieruchomość została przekazana do majątku osobistego B. P..

W dniu 7 stycznia 2013 r. do (...) wpłynął akt notarialny, obejmujący umowę majątkową małżeńską oraz umowę o podział majątku wspólnego.

A. P. na podstawie umowy o podział majątku wspólnego z dnia 11 grudnia 2012 r., sporządzonej w formie aktu notarialnego (Rep. A 539/2012), zbył na rzecz swojej żony następujące składniki majątku:

- samodzielny lokal mieszkalny numer (...), położony w B. przy ulicy (...) o wartości 130.000 zł, dla którego Sąd Rejonowy w B. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...),
- połowę jednostek rozrachunkowych zgromadzonych na rachunkach OFE,
- samochód osobowy marki N. (...) o wartości 8.000 zł.

Łączna wartość zbytych na rzecz żony nieruchomości wynosi 8.000 zł.

Egzekucja wobec A. P. prowadzona jest również przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bełchatowie - T. H.. Majątek ruchomy w postaci samochodu marki B. (...)

o nr. rej. (...) został sprzedany w drodze licytacji przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Radomsku - R. T.. Dotychczasowa egzekucja jest nieskuteczna. Z informacji uzyskanej

w Starostwie Powiatowym w B. wynika, że A. P. jest współwłaścicielem 1/16 gruntów rolnych o pow. 6 ha i 5.600 m², co w ocenie powoda nie niweczy jego prawa do wystąpienia z żądaniem uznania czynności prawnej za bezskuteczną. Jest wysoce prawdopodobne, że na udział 1/16 nie znajdzie się nabywca, a nawet jeśli udział zostałby zbyty, to jego wartość nie doprowadzi do zaspokojenia wierzytelności Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w B..

Przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie toczyło się postępowanie nakazowe w sprawie z oskarżenia publicznego Urzędu Skarbowego w B. przeciwko A. P. o wykroczenie skarbowe z art. 56 § 3 k.k.s. w zw.

z art. 6 § 2 k.k.s., tj. o to, że nie dopełnił on obowiązku zawiadomienia o zmianie danych w złożonej deklaracji VAT-7 K za I kwartał i II kwartał 2013 r. oraz naraził na uszczuplenie w podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 5.688 zł.

Wyrokiem nakazowym z dnia 6 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy

w B. przyjął na podstawie zebranych dowodów, że okoliczności czynu

i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości i wymierzył A. P. na podstawie art. 56 § 3 k.k.s. karę grzywny w kwocie 400 zł.

Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo z uwagi na spełnienie wszystkich przesłanek skargi pauliańskiej. W szczególności Sąd Okręgowy uznał, że A. P., zawierając umowę o podział majątku wspólnego z dnia 11 grudnia 2012 r., wyzbył się jedynych składników majątku, z których powód mógł skutecznie zaspokoić swą wierzytelność, czym doprowadził do stanu swej niewypłacalności. Co więcej Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że A. P. wiedział o spoczywającym na nim zobowiązaniu podatkowym wobec powoda oraz okoliczności prowadzenia przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego, a zatem miał świadomość pokrzywdzenia wierzyciela. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził bowiem, że wszystkie wierzytelności, których ochrony powód domaga się niniejszym pozwem,

wynikały ze złożonych przez A. P. deklaracji podatkowych, w których deklarował on podatek do zapłaty, a następnie deklarowanych zobowiązań nie uiszczał.

W ocenie Sądu Okręgowego pomiędzy pozwaną a A. P. istniał stosunek bliskości w rozumieniu art. 527 § 3 k.c., rodzący domniemanie,

że pozwana wiedziała o świadomości jej męża działania z pokrzywdzeniem wierzyciela, zwłaszcza że odbierała skierowaną do niego korespondencję

z Urzędu Skarbowego, informującą o zajęciu jego wierzytelności bankowych oraz domyślała się, że A. P. boryka się z problemami finansowymi.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy nie obciążył pozwanej kosztami procesu

(uzasadnienie zaskarżonego wyroku – k. 292 – 312).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiodła pozwana, zaskarżając go w całości i podnosząc następujące zarzuty:

1. sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, wynikającej z błędnego ustalenia, że pozwana miała świadomość złej sytuacji finansowej męża w dacie podpisania umowy z 11 grudnia 2012 r. oraz, że w tej dacie strony łączyły zażyłe relacje,

2. naruszenia norm procesowych, które miały wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. wskutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów oraz odmowy przyznania waloru wiarygodności zeznaniom pozwanej i świadka A. P. odnośnie braku wiedzy pozwanej o zadłużeniu męża,

3. naruszenia prawa materialnego, tj. art. 527 k.c., art. 529 k.c. oraz art. 533 k.c. wskutek uznania, że dłużnik i pozwana działali ze świadomością pokrzywdzenia powoda, że w następstwie przedmiotowej umowy dłużnik stał się niewypłacalny lub stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, w dacie 11 grudnia 2012 r. dłużnika i pozwaną łączył stosunek bliskości oraz, że nie istnieje inne mienie dłużnika wystarczające do zaspokojenia wierzyciela.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości wraz rozstrzygnięciem o kosztach instancji odwoławczej, a także o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym

(apelacja – k. 331 – 335).

Powód, odpowiadając na apelację pozwanej, wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (k. 354 – 358).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja, stanowiąca wyłącznie wyraz polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego i trafnymi wnioskami, podlegała oddaleniu.

Skarżąca nie zaprezentowała w niej żadnych argumentów jurydycznych, logicznych, czy wynikających z doświadczenia życiowego, w wyniku których możliwe byłoby podważenie kluczowych dla sprawy ustaleń faktycznych i wyjście naprzeciw jej oczekiwaniom, dotyczącym zmodyfikowania kierunku zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia. Skutku tego nie mogły w szczególności spowodować zawarte w apelacji zarzuty procesowe, w tym zarzut wywiedziony z art. 233 § 1 k.p.c. Wszak Sąd Okręgowy przeprowadził wszystkie niezbędne dla zrekonstruowania stanu faktycznego sprawy dowody, a następnie szczegółowo opisał wynikające z nich okoliczności. Skarżąca, podnosząc zarzut

naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, nie wskazała natomiast przyczyny dyskwalifikującej postępowanie dowodowe Sądu Okręgowego w objętym apelacją zakresie, a w szczególności nie określiła kryteriów oceny, które Sąd ten naruszył przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Stąd też omawiany zarzut należało uznać za bezzasadny i świadczący o dezaprobachie stanu faktycznego ustalonego na podstawie zgromadzonego przez Sąd I instancji materiału dowodowego tylko z tej przyczyny, że nie wspierał on twierdzeń skarżącej zgodnych z jej stanowiskiem w procesie. Innymi słowy, skoro skarżąca poprzestała na samym tylko stwierdzeniu o wadliwości oceny materiału dowodowego, podczas gdy zachodzi konieczność wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub zwykłego doświadczenia życiowego, na których opiera się uprawnienie sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny nie podzielił przedstawionej przez nią własnej (subiektywnej) oceny poszczególnych dowodów, w tym dowodu z jej przesłuchania oraz z zeznań A. P..

Mając na uwadze ogół zgromadzonego przed Sądem I instancji materiału dowodowego, na którego podstawie zostały poczynione nie tylko nie zakwestionowane, ale wręcz potwierdzone apelacją ustalenia na okoliczność kilkukrotnego odbioru przez skarżącą kierowanej do A. P. korespondencji z Urzędu Skarbowego, a także na okoliczność ustanowienia na rzecz Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. hipoteki przymusowej na nieruchomości, będącej przedmiotem umowy z dnia 11 grudnia 2012 r., wiedzę pozwanej w kwestii zadłużenia jej męża należało uznać za udowodnioną, mimo przeciwnej treści zeznań A. P. i twierdzeń samej pozwanej, nie mogących uchodzić w takiej sytuacji za wiarygodne. Pozwana wiedziała, że A. P. prowadził działalność gospodarczą i miał obowiązek dokonywać z tego tytułu rozliczeń podatkowych. Dokonując zatem odbioru nadawanej z Urzędu Skarbowego korespondencji, której adresatem był jej ówczesny mąż, pozwana miała podstawy do wnioskowania, bez konieczności zaznajamiania się z treścią odbieranych w jego imieniu przesyłek, że między A. P. a Urzędem Skarbowym istniały sprawy wymagające wyjaśnienia i podlegające właściwości tego (...). W każdym razie można było od pozwanej oczekiwać zwykłego zorientowania w tym zakresie, zwłaszcza że odbierała przesyłki z Urzędu Skarbowego nie jednorazowo, lecz wielokrotnie i w stosunkowo krótkich odstępach czasu. Uwzględniając przy tym znany pozwanej fakt hipotecznego obciążenia mieszkania, będącego uprzednio wspólną własnością małżonków P., można było przyjąć, że pozwana miała podstawy, by przypuszczać, że zawarcie umowy z dnia 11 grudnia 2012 r. służącej zniesieniu małżeńskiej wspólności majątkowej i przeniesieniu na nią własności wszystkich cennych składników majątku dorobkowego, w tym wskazanego mieszkania, następowało w celu ochrony majątku przed ewentualną egzekucją należności przysługujących Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w B., który uzyskał zabezpieczenie w formie przedmiotowej hipoteki, a więc w obliczu problemów finansowych A. P. związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Tym samym twierdzenia pozwanej, że nie miała świadomości istnienia złej kondycji finansowej męża w dacie podpisywania umowy z 11 grudnia 2012 r., a w konsekwencji świadomości działania męża na szkodę wierzyciela (powoda) poprzez usuwanie majątku, z którego mógłby zaspokoić swą wierzytelność podatkową, należało uznać za gołosłowne i uzewnętrzniające jedynie jej niezadowolenie z wydanego przez Sąd Okręgowy orzeczenia.

Niezależnie od powyższego, w stanie faktycznym niniejszej sprawy znajdowało zastosowanie domniemanie z art. 527 § 3 k.c., tj. domniemanie wiedzy pozwanej o świadomości dłużnika dokonywania czynności prawnej z pokrzywdzeniem wierzyciela, uzasadnione – wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącej - występowaniem między nią i A. P. bliskiego stosunku, wynikającego z łączącego ich w dacie rzeczony umowy węzła małżeńskiego, na którego ocenę nie miała wpływu okoliczność pogarszania się wzajemnych relacji nadal mieszkających ze sobą małżonków. Co więcej, z uwagi na to, że przysporzenie z mocy umowy z dnia 11 grudnia 2012 r. zostało dokonane bez jakichkolwiek spłat i dopłat, a zatem nieodpłatnie, zachodziły w sprawie podstawy do zastosowania dalej idącego domniemania, ustanowionego normą zawartą w art. 528 k.c., które zwalniało powoda od przedstawienia dowodu na okoliczność istnienia po stronie pozwanej (osoby trzeciej) przesłanki subiektywnej w postaci wiedzy o świadomości działania dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela.

Jako, że apelacja nie zawierała żadnych merytorycznych argumentów mogących skutecznie podważyć wskazane domniemania, mimo ich wzruszalnego charakteru, Sąd Apelacyjny zaaprobował ocenę Sądu Okręgowego o zasadności wniesionej przez powoda skargi pauliańskiej, zwłaszcza że zostały spełnione pozostałe przesłanki zawartego w niej roszczenia. Świadomość działania z pokrzywdzeniem powoda istniała bowiem nie tylko po stronie pozwanej, ale również po stronie samego A. P., który wiedział

o spoczywających na nim zobowiązaniach podatkowych, jak też o wszczęciu przeciwko niemu egzekucji administracyjnej i zajęciach dokonywanych na należących do niego rachunkach bankowych w przeciągu roku przed zawarciem umowy z dnia 11 grudnia 2012 r., przez co nie sposób było uznać - w ślad

za twierdzeniami skarżącej - że A. P., zawierając tę umowę, nie dążył do usunięcia majątku spod egzekucji ze szkoda dla jej powodzenia. Zważywszy natomiast na to, że pozwana z mocy wskazanej umowy stała się wyłączną właścicielką jedynych składników majątku, z którego powód mógłby uzyskać zaspokojenie swych roszczeń, trafny okazał się osąd, że dłużnik doprowadził się do stanu niewypłacalności w rozumieniu art. 527 § 2 k.c., który potencjalnie mógł dopełniać także inne czynności prawne z jego udziałem, do których skarżąca nawiązuje w pisemnych motywach apelacji. Wyzbycie się majątku przez dłużnika w tych okolicznościach przy jednoczesnym braku wskazania mienia dłużnika, z którego powód mógłby uzyskać zaspokojenie (wartość przysługującego A. P. udziału w prawie własności gruntów rolnych, położonych w W., gm. Z. - jak wynika z ustaleń Sądu Okręgowego i twierdzeń zawartych w odpowiedzi na apelację - stanowi zaledwie ułamek jego zadłużenia wobec powoda), potwierdzało tylko trafność poglądu o jego niewypłacalności.

W tym stanie rzeczy zarzuty podniesione przez skarżącą nie zasługiwały na uwzględnienie, prowadząc do oddalenia przedstawionej apelacji również w zakresie kwestionującym zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie o kosztach procesu (art. 385 k.p.c.).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r.

o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U.2013.1150 j.t.), uznając, że skarżąca winna w sposób częściowy i ograniczony do kwoty 1.000 zł ponieść konsekwencje finansowe oczywiście bezzasadnego zaskarżenia wyroku Sądu I instancji.

Wynagrodzenie na rzecz pełnomocnika reprezentującego pozwaną z urzędu Sąd Apelacyjny przyznał stosownie do § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 in principio w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).